

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. Otho III. ait à Ioanne Diacono confictum Edictum. Quis fuerit ille Ioannes, ex sententia Freheri & Card. Baronij. Probabile est hoc Edictum objectum Carolo Calvo. Expenduntur verba Othonis de ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

omnis ha Hesperia pariter largita dicitur esse...

Historia...

...in libro...

...in libro...

temporali hoc intelligeretur. qua potestatis voce in eam rem quoque utitur Edictum. Deinde Carolus componitur cum Constantino, in beneficiis collatis. quod ad injuriam Caroli pertineret, si Constantinus aliquot patrimoniorum largitione tantum defunctus esse dicatur. Relata est etiam hac donatio in Collectione Isidori. quæ Collectio tempore Caroli Magni publicata est. Ejus quoque disertissimè mentionem facit Hincmarus in epistola qua Karlomanni Regis institutionem describit anno octingentesimo octuagesimo secundo: *Constantinus Magnus Imperator Christianus effectus, propter amorem & honorem sanctorum Apostolorum Petri & Pauli, sedem suam, urbem scilicet Romanam, Papa Silvestro edicto privilegij tradidit, & sedem suam in civitate sua, que antea Byzantium vocabatur, nominis sui civitatem ampliando edificavit.* Ado Viennensis, qui eodem seculo scripsit quo Hincmarus, id est, deficiente nongentesimo, hujus quoque Constantini Edicti meminit, quemadmodum Luitprandus Cremonensis eo respexit in legatione ad Nicephorum.

VI. Otho III. in diplomate suo edito circa annum millesimum, à Ioanne Diacono confictum putat, iis verbis quæ supra retuli. Anonymus scriptor, sive Marquardus Freherus, in Notis suis ad diploma Othonis, existimat hunc Ioannem Diaconum, eum esse qui vitam sancti Gregorij scripsit, Caroli Calvi ætate. Ill. Card. Baronius refert Othonis verba ad Ioannem quendam Cardinalem, à Ioanne XII. abscissis duobus digitis, naso, & lingua deformatum. Quæ opinio nititur ancipiti illa lectione quæ in codice Baronij cognomentum huic Ioanni Diacono tribuit *Digitorum mutus*, id est, ut ille interpretatur, truncati & mutili, è recenti voce Italica *Mozzo*. Cùm autem locus ille planè mutilus sit, nihil certi ex eo colligi potest. In codice enim Freheri legitur, *Digitorum mutus*; & ad oram libri, *munitus*. Quæcunque autem lectio constituatur, certum est, si aliquis Ioannes Diaconus auctor sit hujus commentitij Edicti, eum omnino alium esse à duobus illis Diaconis quos recensui, cùm formula ista privilegij longè sit illis antiquior. Fortasse Ioanni Subdiacono, qui erat unus è Legatis Pauli Papæ, non absurdè tribui poterit. Vel si ad Ioannem Diaconum alterum referatur, transcripsisse potiùs in membranas aureis literis, ut Caroli Calvi liberalitatem provocaret, quàm de novo finxisse dicendus est. Sanè cùm jura omnia quæ Regibus reliqua erant Carolus remisit, ut docuit Eutropius; & Ioannes VIII. scribat eum *omne jus*

potestatis antiquitus attributum Ecclesiæ Romanæ capitulariter renovasse, hanc donationem tunc Carolo objectam videtur respexisse. Quidquid sit de nomine auctoris, satis constat de origine hujus commenti. Vnde refelli potest quod ab Othone III. affingitur Pontificibus; eos, postquam Ecclesiæ suæ bona profligassent, Imperij provincias ad se traxisse, commentitiis Constantini & Caroli Calvi donationibus. Quæ ex postulatio omnino aliena est à veritate rei. Nullus enim Pontificum Imperij jura invasit, quæ illis à Pippino, Carolo, & Ludovico collata sunt; etsi Otho has liberalitates dissimulet. Quinimo nullus illorum reditus suos dilapidavit; eo præcipuè tempore quo donatio ista emerit in lucem. Tunc enim de acquirendo rerum dominio veris Principum largitionibus, non autem de usurpando, cogitabant. Sed narrationem illam arte quadam concinnatam oportuit, ut tot provincias à Regibus Francorum collatas, & ab Othone avo suo confirmatas, per injuriam Otho III. abduceret, relictis tantum octo Comitatibus specie liberalitatis, quam in gratiam Silvestri II. magistri quondam sui, & his alienationibus conniventis, exereret. Ceterum Nicolaus primus, Anastasius Bibliothecarius, & alij antiqui scriptores à mentione hujus donationis abstinerunt: quia cùm Regum Franciæ privilegia illis sufficerent, nolebant Edicti commentitio niti.

C A P V T XIII. Synopsis.

I. De dispensationibus agendum, quibus juri canonico derogatur. Quo sensu usurpetur vox illa apud Iureconsultos, & in sacris scripturis. In jure canonico sumitur pro venia legis. A Grecis manavit hæc dispensationis significatio, qui eam vocant *oluvsiar*, cujus vocis usus varij. Varia quoque dispensationis nomina.

II. Discrimen veterum dispensationum & recentiorum. Ille post canones infractus, iste ne infringantur concessa. Indulgentia criminis & pœne canonice Clericis & laicis aliquando concedebatur. *oluvsiar* apud Eulogium, pro penitentia & communionis beneficio post lapsum, quod Innocentius misericordix nomine expressit.

III. Remissio pœne canonice ad arbitrium Episcopi, erga Clericos vel laicos, qui aliquando ob pœne duritiem ad paganos desciebant. Differentia in eo capite Episcoporum & judicium, è Photio.

IV. Clericis & Episcopis per vitium ordinatis, vel heretica communionem infectis, venia etiam datur; sed à synodis tantum; aut à Summo Pontifice. De Clericis Arrianorum communionem amplexis responsum Athanasij.